

воленъ, и се надъхалъ съ спиритически убѣждения. Отъ тамъ, въ 1851 г. той потеглилъ за Франция и постѣпва въ медицинския факултетъ на Монпелийския университетъ. За другаръ е ималъ, единственъ другъ българинъ, Д-ръ Вичо Пановъ отъ Шуменъ. На първо врѣме той е прѣкарвалъ мжчително, благодарение неакуратността на единъ българинъ въ Цариградъ, чрѣзъ когото му изпращали пари отъ Сливенъ, и заминава да слѣдва пакъ медицината въ Пиза, вѣроятно по внушение на Д-ръ Селимински, но скоро се връща въ Мониелие, дѣто довършва наукитѣ си въ 1856 г. съ теза върху хигиената. Като студентъ, билъ е награденъ отъ Наполеонъ III, защото ведно съ другитѣ си колеги е лѣкувалъ изъ околнитѣ села и давалъ наставления за прѣдпаза отъ върлющата тогава холера въ Франция.¹⁾ Това било прѣзъ Кримската война.

Отъ Монпелие Д-ръ Мирковичъ се завръща въ Сливенъ и билъ повиканъ за градски лѣкаръ въ Ст. Загора. Стоялъ тамъ една година и се връща отново въ Сливенъ, отдѣто пакъ заминалъ за Браила, Букурещъ и др. влашки градове, въ които имало богати сливенци, за да събира отъ тѣхъ помощи за *български учители и училища* въ родния си градъ. Събралъ е около 600 минца помощи и отива въ Цариградъ прѣзъ 1859 г. — тъкмо въ разгара на черковното ни движение. Отъ тукъ нататкъ ние го виждаме и на политическото, революционно поле.

Воденъ отъ идеала да види България независима отъ фанариотското духовенство и отъ съображения да се спласи послѣдното, щото по-скоро да се рѣши въпроса за автономното ни черковно управление, Д-ръ Мирковичъ прѣгръща идеята за „уния“ съ папата. Работилъ е съ Драганъ Цанковъ начело, и е билъ единъ отъ членоветѣ на българската депутация до папа Пий IX въ Римъ, дѣто сж водили и Иосифъ Соколски да бжде ржкоположенъ за глава на бждащата ни униатска черква. Останалитѣ членове на депутацията сж били: Д-ръ Цанковъ, Боре и Рафаилъ Дякона (отъ Стрѣлча). Д-ръ Мирковичъ притежава медалъ отъ папата по тоя случай, но и до смъртъта си се червѣше отъ поведението на Иосифа прѣдъ папата и кардиналитѣ. Псувнитѣ му, разправяше Д-ръ Мирковичъ, не сж за изказване. Иосифъ е билъ типъ на Бай Ганю отъ най-циниченъ калибъръ.²⁾

Въ 1861 г., прѣзъ лѣтото, слѣдъ като униатското движение изиграва ролята си, Д-ръ Мирковичъ заминава за Влашко, дѣто го повикватъ за директоръ на Болградската ни гимназия, слѣдъ смъртъта на извѣстния Дим. Мутевъ. Тамъ остава до 1864 г., до което врѣме е билъ и градски лѣкаръ, а слѣдъ тая година заминава за Браила и остава

¹⁾ Вижъ „Свѣтлина“, год. XIII, кн. XI и XII, стр. 2.

²⁾ За него ср. Раковски въ *Cestiunea religiosa bulgara*, 18—25.